

# Børne Blad

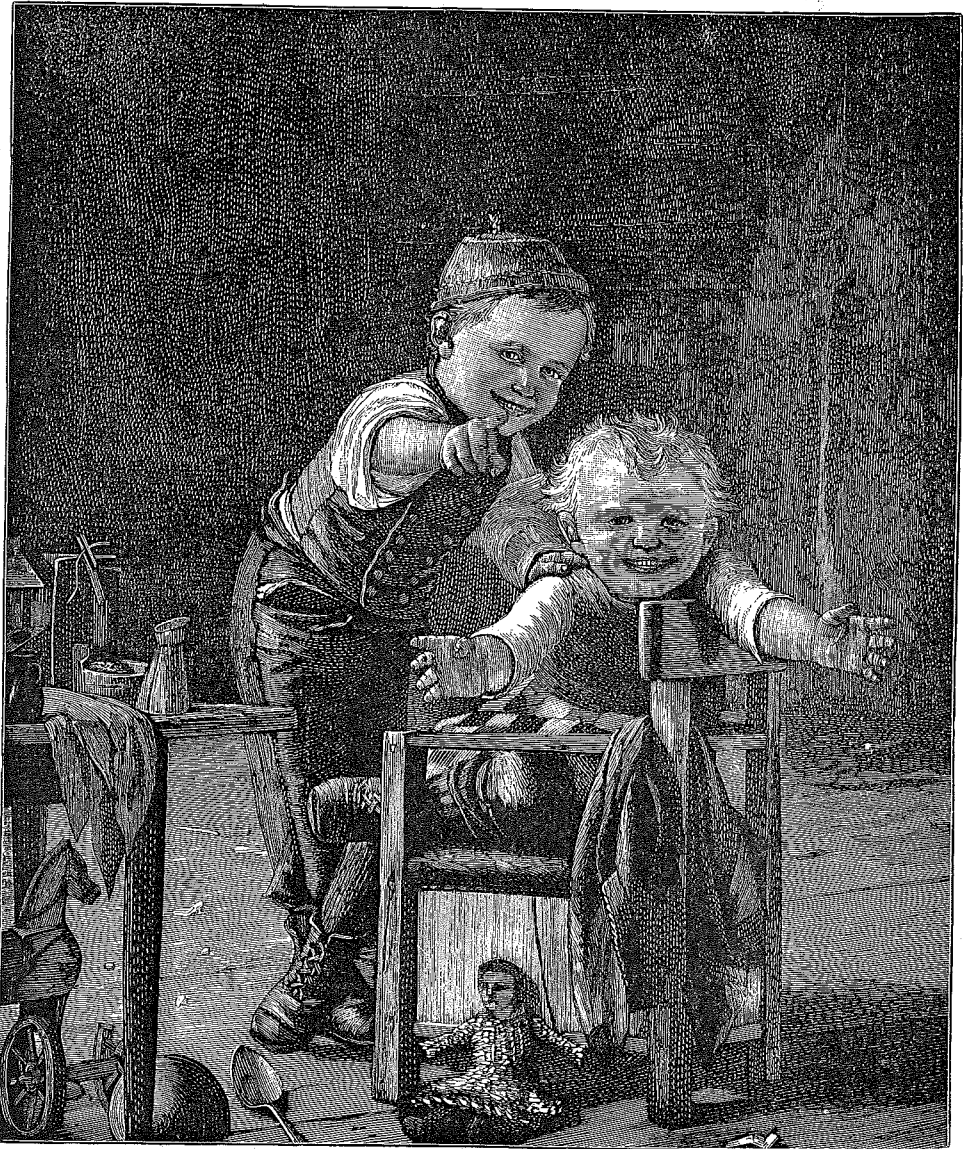


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 44.

4de november 1894.

20de aarg.



Goddag

## Børneblad

Indkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 paffer til en adresse paa over 5 eksptr. leveres bet for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster bet 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

### Undervisningsplan for søndagsskolen.

Trooghyrethvende Læse.

Den syvende bøn.

**ABC-klassen:** Salme 50, 15: „Rald paa mig paa nødens dag! Saa vil jeg udfri dig, og du skal prise mig.“

**Katekismus-klassen:** Luthers forklaring til den syvende bøn.

**Forklarings-klassen:** Samme som ovenfor og Hebr. 12, 5, 6: „Min søn! agt ikke Herrens rebsele ringe, vær ikke heller forsagt, naar du lugtes af ham! Thi hvem Herren elsker, den rebser han.“

#### Ø i n k.

1. Hvad fortaaes her med det onde? Alt, som gjør os ondt og skaber os til legeme og sjæl, guds og rygte, i tid og evighed.
2. Hvad er legemets ondt? Sygdom, armod og alt ondt, som smerter og plager legemet.
3. Hvad er sjæleens ondt? Synden, en ond samvittighed, anseelse, tungt humør, vantro, fortvivelse og den evige forbømmelse og ellers det, som ængter og smerter sjælen.
4. Hvad er det for noget ondt, som kan ramme vort guds? Ild, uveir, tyveri og al slags ulykke, hvorved vor eiendom tabes.
5. Hvad ondt kan der ramme vort rygte? Løgn, misforstaaelse, skadder og raadant, hvorved vort gode navn og rygte lider.
6. Hvad er aarlaget til alt ondt iblandt os? Synden; den er den rod, hvorfra alt ondt spirer.
7. Er da alt ondt, som rammer os enten til legeme eller sjæl, guds eller rygte, en straf for den enkelte synd? Nei, ikke altid. Gud bruger det undertiden som et ris, hvormed han tugter eller prøver den, han elsker.
8. Hvorfor tugter Herren den, han elsker? For at bevare ham som sit barn og saa ham til indertigere at flygte sig til Gud som den eneste hjælper.
9. Hvorledes oplyder da Gud den syvende bøn? Dets ved at holde det onde borte fra os, dels ved at give os kraft og naade til at bære det saa, at det bliver os til evig velsignelse.
10. Naar bliver et menneske fuldkommen befriet fra alt ondt? Naar han faar en salig død og gennem døden gaar fra verdens jammerdal ind i himmelens glæbesjal.
11. Hvem faar en salig død? Alle, som bærer i troen paa Jesus Kristus (Aab. 14, 13).

### Lessons for the Sunday School.

Forty-third Lesson.

THE SEVENTH PETITION.

**ABC Class:** Ps. 50, 15: "Call upon me in the day of trouble: I will deliver thee, and thou shalt glorify me."

**Catechism Class:** Luther's explanation of the Seventh Petition.

**Explanation Class:** Same as above and Heb. 12, 5, 6: "My son, despise not thou the chastening of the Lord, nor faint when thou art rebuked of him: for whom the Lord loveth he chasteneth, and scourgeth every son whom he receiveth."

#### INSTRUCTION.

1. What is here understood by evil? Whatsoever hurts or harms us in body or soul, in property or honor, in time or eternity.
2. What is evil as concerns the body? Sickness, poverty, and every evil thing that pains and plagues the body.
3. What is evil as concerns the soul? Sin, an evil conscience, temptations, unbelief, despondency, despair, eternal condemnation, and everything else which brings anxiety and pain to the soul.
4. What is the evil that can effect our property? Fire, bad weather, theft, and every kind of misfortune whereby our property is destroyed.
5. What evil can affect our honor? Lies, misunderstandings, slander, and everything whereby our good name and reputation is hurt.
6. What is the cause of all evil amongst us? Sin is the source of all evil.
7. Is every evil, affecting either body or soul, property or honor, a punishment for the individual? Not always. God at times uses evil to prove whom he loves.
8. Why does the Lord chasten whom he loves? To preserve them as his children and move them the more to cling to God as their only helper.
9. How does God answer the seventh petition? Either by preserving us from the evil, or by giving us strength and grace to bear it so that we reap blessings from it.
10. When do we fully become delivered from all evil? When we die saved, and through death pass out of the vale of tears into the realms of glory.
11. Who die saved? All who die believing in Jesus Christ.—Rev. 14, 13.

Troen fremkommer i vore hjerter først da, naar vi tænker og grunder derpaa, eller naar vi vil; men den Helligaand forekommer ender, hvem troen paa Kristus skjænktes, ved sin ubegribelige og forborgne virkning, ved den blotte hørelse af ordet, uden nogen vor anstrengelse.—[Luther.

## Arven.

(Fortælling af Helene.)

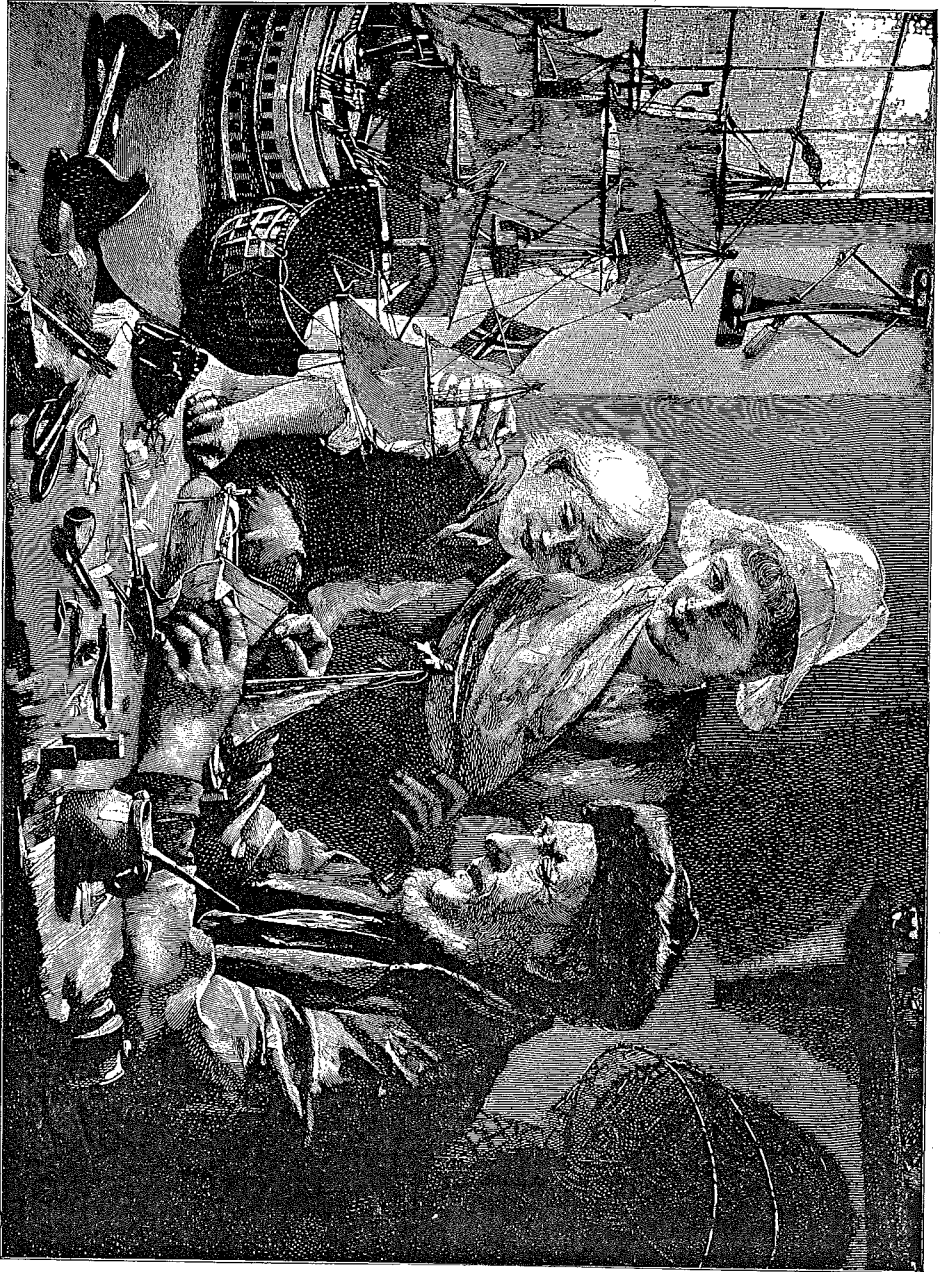
**D**restegaarden laa og ligger for den sags skyld endnu den dag idag i udtanten af landsbyen. Dens store, smukke have straaer jevnt ned mod engen, som elven bugter sig gjennem, og bag hvilen storktoven hæver sine store, prægtige toppe. Past. Hansens hustru var meget rig, men deres bedste rigdom havde de dog i deres eneste barn, Elise Marie. Past. Hansens var en from og elskelig kristen, hvis virketid faldt noget før de nuværende kirkelige strømninger begyndte at vise sig. Hans forkyndelse var alvorlig, men havde ikke den fængende kraft, der nu er saa almindelig hos de troende præster. Derfor var det navnlig som sjælehyrde, at han havde sin betydningsfulde gjerning, og i denne blev han trofast støttet af sin hustru og af Elise Marie. I den korte tid, dette barn fik lov til at leve, nød hun den store lykke at sprede alæde og lykke ud til landsbyens fattige. Stjont hun var fart og svage- lig fra liden af, begyndte hun dog tidlig at følge moderen til de fattige. Og for mere end en af disse var hun som en god engel, der maatte ved at vise sin taalmodig- hed og gudhengivenhed gav dem mere end ved de gaver, hun bragte. Da Elise Marie var 18 aar, blev det klart, at hun var brystsyg. Sverken forældrene eller hun le- bede i haab om bedring. Abent og ærlig havde lægen sagt forældrene, at de ikke turde vente at beholde deres barn, og begge var enige om, at dette ikke maatte skjules for Elise Marie. Derfor modnedes hun saa forunderlig til sin hjemgang, og derfor be- nyttede hun al den tid, som blev givet hende, til at sprede hjærlighed ud blandt alle, hun kom sammen med. Døden havde ingen brod at vise dette elskelige barn. Forunderligt frebelige var hendes sidste dage her paa jord; og en stille høstaften, da solen i sin nedgang forgyldte skoven over paa den anden side af aalen, sov hun ind, medens faderen sad ved hendes leie og fremsagde salmen: „Vær mig, o slob, at visne glad.“ Da faderen var særdig med at læse og saa ned paa sit barn, havde den lille træffugl svun-

get sig med freidig hu til de ubekjendte frande.

Haabet om atter at mødes for aldrig at skilles mildnede forældrenes sorg, men sagnet af deres eneste barn var dog stort. De havde kun lyse, rene og deilige minder om datteren; disse minder var som usynlige baand mellem hende og dem, som blev til- bage. Ved disse minder dbælede de to prestefolk, og tankerne hos dem vendte sig mere end før opad og fødte hjemlængsler, som førte dem begge dybere og sandere ind paa herlighedsveien. En halv snes aar efter datterens død mistede past. Hansens sin hustru. Efter hendes død var presteboligen meget ensom for past. Hansens; han benyttede dog de bedste midler, som kan bruges mod nedtryktthed og sorg: bøn og arbejde. Det var, som om hans forkyndelse fik et mere levende og vækkende præg end før; hans hjærlighedsgjerninger mod sognets nødlidende fortsattes i de spor, hans hustru og datter havde jevnet. Efter nogle aars forløb blev past. Hansens helbred mindre god. Han maatte foretage en badereise, men da han efter denne dog følte, at han havde mistet endel af sin gamle kraft, bestemte han sig til at tage sin affked. Han var en velhæ- vende mand og havde baade sind og vilje til at bruge sine midler i Herrens tjeneste; han kunde derfor saa nok at tage vare paa.

Marene gik, og past. Hansens begyndte at blive lidt tilaars. De tanker opstod nu hos ham, hvem han skulde efterlade alle sine penge. Han havde nok nogle slegtninge, men disse var langt ude beslegtede og var desuden velstaaende. Han tænkte derfor paa at oprette nogle legater, men han gjorde nu som tidligere, han lagde sagen i Herrens haand; Gud Faber maatte vise ham, hvad der var bedst.

Nogle aar efter at have taget sin affked vilde past. Hansens en dag, som han hvert aar pleiede, reise hen for at besøge sin gamle menighed, hvor han havde adskillige trofaste venner, der længtes efter ham og glædede sig til hans besøg. Den sidste del af veien førte han i en dagvogn. Vennerne vidste intet om hans komme, hvorfor der ikke vilde være vogn efter ham. Da han kommer ind i vognen, sidder der kun en reisende, en ung dame. Hun ser alvorlig og sørgmodig ud, hvorfor presten straks kommer til at



To bærvevner. I Den gamle fæmmand.



To barnebønder. II Den gamle skolelærer



lægge særlig merke til hende. Han sætter sig lige overfor hende og bed at betragte hende nærmere, bliver han straks forunderlig greben af hendes paafaldende lighed med sin afdøde datter. Han blev meget bevæget over dette. Selv det vemodige smil, hans datter havde haft, saa han hos denne unge pige. Da presten havde siddet noget og var kommen lidt til ro, tiltalte han hende, hvilket han som en ældre mand godt kunde uden at støde an mod det passende.

„Undskyld, at jeg har seet saa meget paa Dem, men De ligner min afdøde datter, som om De var hendes udtrykte billede.“ Han fremstillede sig for hende, og hans milde aasyn vandt ham straks for hende. Presten fortalte nu om sin datter, om hendes solstraaleliv i prestegaarden, om hendes sygeleie og død. Lærerne kom straks frem i den unge kvindes øine, og da presten talte om sit barns sidste herlige og gudbenaabede timer her paa jord, græd den unge pige og sagde ligesom for sig selv: „Gid jeg var i hendes sted.“ „Ja,“ svarte presten, „mit barn har ganske vist fred, men dog kan jeg ikke fatte, at De, ung og rask, som De ser ud til at være, ønsker at dø.“ Lidt efter lidt fik presten ud af den unge pige, hvad det var, der voldte hende sorg.

Hun var en mølledatter.

Faderen havde en stor mølle i forpaktning. Men han laa meget syg og sad i smaa taar. Den sidste forpaktningssaggift var ikke bleven betalt, og nu stod sagerne saaledes, at man kunde vente, at forpakteren vilde tage møllen fra ham. Disse trykkende forhold havde naturligvis ingen heldig indflydelse paa møllerens sygdom. Og da den unge pige desuden var paa en ubehagelig reise til en slegtning for at gjøre et sidste forsøg paa at faa nogle penge, saa var det ikke saa underligt, at sorgen bødiede hende ned. Vedkommende slegtning havde flere gange hjulpet faderen, men nu skulde der en større sum penge til; det var derfor kun ringe haab om at faa den hjælp, som dog var saa nødvendig.

Da past. Hansen havde faaet dette loffet frem af den unge pige, noget, som ikke havde været vanstædigt for ham, da hele hans optræden var i høi grad tillidvækkende, var han straks paa det rene med, at der her var brug for endel af hans penge. Ja,

maaske viste Herren ham nu her en, som kunde gaa i datterens sted. Hem ved? Herrens veie er underlige, og presten havde jo længe bedet alvorlig om, at Gud vilde vise ham vei med hensyn til anbringelsen af hans penge.

Efter at have siddet en liden stund og i en inderlig bøn overgivet denne sag i Guds haand, sagde presten: „De skal ikke være bedrøvet, og De skal ikke have den sorg muligens at faa et afslag hos Deres slegtning. Jeg vil hjælpe Dem. Jeg tror, at Gud Fader har sendt Dem paa min vei; frygt ikke, alt bliver nok godt.“ Underveis kom de til en gæstgivergaard. Ved denne afbrød presten sin reise. Han førte den unge pige ind, og begge nød en forfriskning. Saa leiede presten en vogn og kjørte tilbage til jernbanestationen. Med det første tog reiste han med den unge pige til den nærmeste station; i nærheden af denne laa møllen.

Da past. Hansen havde talt en halv times tid med mølleren, var det, som om den syge fik den lægedom, der passede for hans sygdom. Ved tanken om, at den kjærlige prest ikke alene vilde betale forpaktningssaggiften, men ogsaa give en sum penge, forat møllen kunde komme i en ordentlig drift, blev mølleren straks stensynlig oplivet, og i løbet af nogle dage var han atter oven fenge. Da mølleren havde flere børn, var det ikke vanstædigt for presten til at faa hans ældste datter, Johanne, hjem med sig. Da de havde levet en tid, opdagede presten til sin store glæde, at Johanne ikke alene lignede hans afdøde Elise Marie i det ydre, men at hun ogsaa i mange retninger lignede hende i det indre. Ogsaa Johanne havde et kjærligt hjertelag for syge og fattige. I hjemmet havde hun ikke haft meget at gjøre vel med; men kjærlige og milde ord og personligt arbejde havde hun nok af, derfor havde ogsaa hun været som en god engel for mange stakkarer. Nu kunde hun faa lov til at være dette i en langt højere grad. I nde i hovedstaden, hvor past. Hansen boede, var der virkefeldt nok for enhver, som havde et kjærligt sind til at virke.

Past. Hansen er død for flere aar siden. Med undtagelse af nogle smaa legater, arbejdede Johanne hans store formue. Hun er ugift, men er ikke ene. Baade i sit hjem

og udenfor dette, har hun nok at tage vare paa. Hun har sin skønne martagjærning at røgte; men hun har ogsaa martabladsen ved Jesu fødder. Der lærer hun at forene, hvad der ikke kan og maa stilles: at tro og at gjøre. At høre ordet om fred og frelse og at vandre paa fredens og salighedens vei.

Ovenstaaende lille skildring er fra hendes meddelelse; kun har hun ønsket, at de rette navne forties.

### Tag korset op og følg mig.

Missionær Patterson fra Indien beretter følgende: „En gut i vor skole gjorde os megen bryderi, og da han forlod skolen, sagde den gamle, indspødt lærer til ham: „Du er en Saulus! maatte Gud gjøre dig til en Paulus.“ Denne unge mand var eneste søn af en adelsmand af Sikh-folket. Han kom virkelig til Kristus med opgivelse af alle ting; han regnede alt for skarn mod den herlige naadestand at være et Guds barn. Da han kom til os, det er nu 17 aar siden, spurgte en af missionærerne ham om, hvor meget han havde maattet opgibe for Kristi skyld. Hans svar var: „Tal ikke om det; tænk, hvor meget Kristus maatte opgibe for min skyld.“ Han blev prøvet gennem forfølgelsens tid, men det tjente kun til at udrense den gamle surdeig og lutre hans tro. Hans yndlings-tanke var altid, at en væsentlig del af et helligt liv er at give i Jesu navn, og at kun den kan give i sandhed, som begynder med at fornegte sig selv.

Missionær Graham Brown fra Kina fortæller om en kineser, som indtog en høi rang i den kinesiske hær, at han i mange aar søgte efter sandheden; i tre aar levede han alene, indelukket i sit hus, affondret fra verden for at søge sand hellighed. Utilfreds med sig selv og fortbilet over sit hjertes tilstand opgav han denne vei og vandrede omkring i gaderne. Han kom da til at høre en af „de fremmede djæbels“ forkyndere det glade budskab om Jesus. Han stansede, lyttede og kunde ikke faa ro for vidnesbyrdet, før han havde lært frelsens vei at kjende og overgivet sig til Jesus. Da han var

optagen i menigheden, fik han tilbud fra den kinesiske regering om at overtage kommandoen over en hærskning i Turkestan; derved vilde hans løn fordobles og hans krigerære forøges. Men han frygtede for, at hans tro vilde tage skade, naar han vilde blive afflaaren fra samværet med Guds børn, og han ofrede ære og guld for at bevare sin sjæl.

### Tanker.

Lær at agte Herrens stemme, lær at se og tjene Gud i alle ting. Fæst altid blikket paa Gud, pligten og fremtiden.

Anse dig i alle ting kun som en Herrens husholder.

Vil du høre: „Vel gjort!“ saa glem ikke, at Gud vil, at dit pund skal bringe renter. Tab ikke modet og vaal ikke i den gode beslutning, men bed Gud om kraft.

Lad dit liv være en prædiken, som vidner i overensstemmelse med dine ord.

Nødens og lidelsens tid maa du glemme, men glem aldrig, hvad du lærte i den.

Vil du lære at kjende dig selv, saa læg merte til, hvad du helst tænker paa.

At klage er en styg og syndig vane. Bøn dig af dermed; tal hellere Gud, at du har det meget bedre end mange andre.

Begjær ikke at bytte kors; thi det, du har, er det letteste og mest passende for dig.

At være andre til velsignelse er at leve et dobbelt lykkeligt liv.

Ligesom solen paa himmelen er et almindeligt lys og gode, saaledes ogsaa den Helligaand — lyset og livet af Gud, erhvervet menneskene ved Kristi blod. Gaa kun ud af syndens skygge, saa skinner denne sol vist ogsaa for dig!

Verdensaltets ror holdes af den haand, som blev gjennemboret for os. Naturens herre og den, som opholder alle ting ved sit almagts ord, er den frekker, paa hvis kjærlighed vi kan hvile bore smertefulde hoveder som paa en blød pude.

## To gamle barnevener.

[Med 2 billeder.]

**H**vor de gamle kan være glade i børn! Hvilket inderligt venfskab knyttes ikke mellem den graanende olding ved gravens rand og de jublende smaa i livets morgen.

Se den gamle sømand der. Han har fra guttedagene seilet omkring fra kyst til kyst; han har faret med sælfangere i det kolde ishav og med vestindiefarere under sydens brændende sol; han har paa sine søture seet Afrikas negre og Amerikas indianere; han har passeret Gibraltar og Cap Horn, han har engang strandet paa Stagens rev og en anden gang i hele fire døgn drevet omkring paa et vrage i Atlanterhavet; han har ligget syg af den gule feber i Rio Janeiro og af kolera i Bombay.

Nu er han gammel og støl; alberdommens tid er kommet; han kan ikke længere fare tilføs. For at tjene sig en skilling benytter han sine ledige stunder til at gjøre smaa skibe, som han lodder ud; det er et arbejde, som gaar langsomt og kræver adskillig taalmobdighed; men under arbeidet er hans lille datterdatter hans kjæreste selskab; hendes barnlige spørgsmaal og glade jubel er ham en rig belønning for hans stræv, og medens de to sidder sammen, fortæller han mangan historie fra gamle dage.

Det er altid morsomt for den lille at be-  
tragte bedstefar under hans arbejde, men do-  
belst nu; thi det fartoi, han dennegang ar-  
bejder, skal ikke loddas ud; det skal hans egen  
lille pige have; nu er det næsten færdigt,  
med ror og kjøl, med seil og flag i top.  
So han er vel snil, gamle bedstefar!

Den gamle paa det andet billede har  
neppe nogen gang været paa søen, ialfald  
ikke anderledes end nogle kortere dampskibe-  
ture langs kysten. Det er en gammel skole-

lærer. I henved halvhundrede aar har han  
stille og trofast virket i sin gjernting i den  
lille by; han elsker børn, og derfor har han  
ogsaa med kjærlighed omfattet den gjernting,  
Gud har givet ham her i livet; han har  
forstaaet at dele den unges glæde og den  
unges sorg; de henrundne aar har ikke været  
uden sorger for ham; han har faaet føle ad-  
skilligt af jordelivets kummer og mœie; men  
i mere end én tung stund har synet af bar-  
nets glæde gjort ham selv glad. Nu er han  
gammel, har allerede i flere aar været pen-  
sioneret; men med de smaa er han fremdeles  
gode venner; naar han møder dem paa ga-  
den, maa han stadig faa sig en passiar med  
dem, og det kan vel ogsaa undertiden hænde,  
at han i lommen har „noget godt“ til sine  
smaa venner. Og den bedste jordiske løn,  
han kunde ønske sig, har han faaet — bør-  
nenes kjærlighed.

### Opløsning paa billedgaaden i nr. 42.

Skyskafferen har en træet og rent udfjort  
hest i stallden.

### Gaadespørgsmaal.

1. Hvilken Peter gjør mest larm.
2. Hvem kan tale alle sprog?
3. Hvilke mennesker lever af jod?
4. Hvilken stjerne har intet skin og sees bedre om dagen end om natten?
5. Hvilken skov har ingen blade?

